

From: "A.D. Dirkzwager" <djatirot@me.com>
Subject: Ruud blijft Ruud
Date: 29 September 2021 at 18:09:29 CEST
To: mr Ruud Verbunt <rpglm.verbunt@gmail.com>
Cc: Henk Heyster <hlheyster@gmail.com>

Beste Ruud,

Ik was verrast dat je al geopereerd was. Je bent nu reconvalescent. Het malheur is achter de rug. Je wordt verwend en krijgt meer liefde-volle aandacht. Bloemen en zo. Geniet van de reconvalescentie !

In een artikel d.d. 28 jan. 1918 lees ik beschouwingen van de verpleeghuisarts Bert Keizer, die drie maanden op de neurochirurgie-afdeling van het VUMC mocht meelopen. Citaat: Als een neurochirurg hersenweefsel verwijdert of onder druk zet of dat het door bloed opzij wordt gedrukt heeft het direct psychisch gevolgen.

Er is onontkoombaar een samenhang tussen brein en geest.

Vraag: Hoe ziet die samenhang eruit ? Antwoord: We weten niet hoe we dat moeten zeggen. Wat we wel weten, is dat de één kan niet zonder de andere. Hersenloos geestelijk leven is net zo raar als een democratie zonder mensen of muziek zonder geluid.

Dan is de vraag hoe de geest en het lichaam aan elkaar vast geklonken zitten? Antwoord: Niet zo als de kogel aan de voet van een gevangene. Je kan zeggen: De ziel zit in het lichaam zoals 'een stijl van schilderen in de verf zit' of 'de gouden medaille in de benen van een atleet'. Je weet dat je er op die plek niet naar moet zoeken.

Verder in het artikel.

Neurochirurgen zeggen wèl: het is een sombere chirurgie. Veel mensen komen er beroerd uit. Het risico dat je in het brein iets beschadigd is groot.

Neurochirurgen opereren boven een heel andere afgrond dan een buikchirurg. Je kunt een galblaas lekstoten en infecteren, **maar Henk blijft Henk. Hij kan na afloop altijd nog een steen naar je hoofd gooien.** Bij neurochirurgie kun je er met een goed geplande en goed verlopen ingreep voor zorgen dat iemand dat niet meer kan. Daar liggen neurochirurgen wel wakker van. Maar ze laten zich er niet op voorstaan, dat zij dat gebied in durven. Einde citaat

Op grond van de hierboven beschreven verschil in verantwoordelijkheid tussen de werkzaamheden van neurochirurgen en die van buik -en heupchirurgen, ben jij, **Ruud gewoon Ruud gebleven** na de heup-

operatie. Dat is een belangrijk gegeven voor de jaarclub. En belangrijk om te weten dat je nog een steen naar het hoofd van de chirurg kan gooien, als ie dat verdient.

Vanmiddag was de eerste keer dat wij samen kwamen in Dauphine zonder Peter en zonder Rogier. We moesten bij binnenkomst in het restaurant onze QR gezondheidscode tonen. Jaap is ook toegelaten, echter naast hem gezeten aan tafel, zei hij dat dat hij nu al drie maanden zijn smaak kwijt was. Eén van de kenmerken van geïnfecteerd zijn met het covid virus is smaakverlies. Jaap verzekerde dat hij covid vrij was, dan zal het een ouderdomskwaal van hem zijn. Hij slikte ook een meegenomen dikke 'overlevingspil' bij de lunch. Het uitwisselen van informatie over ieders fysieke problemen heeft therapeutische werking. Het zou een schending van privacy zijn als ik ieders gebreken aan het internet toevertrouw. Als daarover niet geschreven kan worden, dan moet men daar niet over schrijven. Henk vertelde ons dat hij tijdens een twee uur durende lunch in Den Haag met de voorheen mevrouw Barbara Dortmund gesproken te hebben. Hij is veel over Peter te weten gekomen, maar kennelijk niet belangrijk genoeg om de jaarclub daar deelgenoot van te maken. Het zij zo. Barbara was ondertussen ook professor geworden. C'est tout.

Zo tegen drieën braken we op en gingen tevreden huiswaarts. Groeten en liefs voor Ellen, AadDD

P.S.

Onze hoge leeftijd in aanmerking nemende, kopieer ik voor jullie het antwoord in rijmvorm op de vraag: Hoe het met je gaat?

De dichter is mij onbekend.

Er is niets aan de hand en ik voel me nog fris,
want ik ben zo gezond als mogelijk is.
Tja alleen da'k wat jicht in mijn knieën krijg
en het praten soms gaat met piepend gehijg.
Mijn pols is wat zwak en wat dun wordt mijn bloed,
maar ik ben voor mijn leeftijd nog wat vreselijk goed.

Die steunzolen onder mijn voeten dat gaat,
anders zou ik niet zo best lopen op straat.
Soms wordt me de slaap nachtenlang niet gegund,
maar ik merk dat je ook wel eens zonder kunt.
Mijn geheugen wordt minder, soms duizelt mijn hoofd,
maar dat valt niet zo op, geen mens die het gelooft.
Denk niet dat ik daar in zorg over zit,
want ik ben voor mij leeftijd nog vreselijk fit.

Ze zeggen dat je de oude dag
als de gouden leeftijd beschouwen mag.
Maar af en toe twijfel ik daar toch wel aan,
als ik 's avonds weer moe naar mijn bed ben gegaan.
Met mijn oren in de la en mijn tanden in het glas
en mijn ogen op de tafel, als ik uitgelezen was.
En voordat ik inslaap bedenk ik me dan,
zit er nog iets los, wat ik wegleggen kan?
Terwijl het mij zo slecht nog niet zit,
want ik ben voor mijn leeftijd nog vreselijk fit.

Elke morgen stof ik mijn hersenen wat af,
en ben blij met de dag die God mij weer gaf.
Dan haal ik de krant en lees na mijn bad
de overlijdensberichten in het ochtendblad.
Als mijn naam er niet bijstaat, weet ik dat ik nog leef.
Het was dus de bedoeling, dat ik nog wat bleef.
Ik geloof dat er toch wel iets heilzaams in zit,
want ik ben voor mijn leeftijd nog redelijk fit.

Wat is van dit alles tot slot de moraal,
die te leren valt uit dit goedmoedig verhaal ?
Voor elk die het ouder-zijn met een glimlach draagt,
als een ander je weer eens 'Hoe maak je het?' vraagt....,
is het beter te zeggen dat het best met je gaat
Dan die lui te vertellen hoe het echt met je staat.